

der er ingen Anledning til at tage Bestemmelser med Hensyn til en Konvertering af disse Obligationer bagefter. Hvorledes det endelig skulde ordnes, om det skulde ordnes gennem en Tiendebank eller saaledes som Indlederen (P. G. C. Jensen) har foreslaaet, mener jeg ikke det nu er Øjeblikket til at have nogen afgjort Mening om. Det bør sikkerlig ordnes saaledes, at det kommer til at koste Staten det mindst mulige, men jeg kan ikke ganske underskrive den Betragtning, at det skulde være givet, at den Fremgangsmaade, som blev foreslaaet af Indlederen, skulde være den eneste rette.

Jeg skal anbefale Sagen til hurtigt Fremme. Det forekommer mig, at da alle Forberedelser ere gjorte, kan det ikke være længe at komme til en endelig Afgørelse.

Breinholt: Ligesom Skattelovene har ogsaa det foreliggende Lovforslag i forrige Rigsdagssamling været undergivet en saa indgaaende Drøftelse, at jeg vilde finde det overflødigt at komme ind paa mine særlige Synsmaader her, dersom der ikke var et Spørgsmaal, som jeg i forrige Samling ved første Behandling anbefalede til den højtærede Ministers og det kommende Udvalgs Overvejelse, uden at jeg dog kan skønne af den af Udvalget afgivne Beretning, at dette har taget noget som helst Hensyn til mine Udtalelser i denne Retning, hvorfor jeg finder det ret nødvendigt at drage Spørgsmaalet frem paa ny. Det paagældende Spørgsmaal rejstes allerede i Lovforslagets første Paragrafs sidste Stykke, idet det her hedder: „Tiender, der tilhøre Ejerne af de Ejendomme, paa hvilke Tienden hviler, skulle bortfalde samtidig med Afløsningen af de andre Tiender“, det vil sige: bortfalde uden en saadan Afløsning, som er bestemt i Paragraffens to foregaaende Stykker. Det er altsaa en ren Undtagelsesbestemmelse. Og ikke blot det, men det er tillige for saa vidt en ny Bestemmelse, som der ikke findes Spor af den i det oprindelige Lovforslag, der var Forgængeren for dette og fremsattes i Folketinget af bl. a. saa udmærkede Rigsdagsmænd som den nuværende højtærede Justitsminister, den nuværende Kultusminister, den nuværende Finans- og Trafikminister og den nuværende Landbrugminister. Som sagt, i dette Lovforslag fandtes ikke Spor af denne Undtagelsesbestemmelse, og hvis det havde været en erkendt Mangel i Forslaget, vilde der, da det fremsattes to Aar efter hinanden, have været

Lejlighed til næste Gang at tage Bestemmelser op; men det skete ikke. Under Behandlingen af Lovforslaget i Folketinget fremkom der ikke noget Tegn paa, at man savnede denne Undtagelsesbestemmelse, og lige saa lidt her i dette høje Landsting. Det Udvalg, som den Gang nedsattes angaaende Sagen, afgav en ret udførlig Beretning, men deri vil man forgæves lede efter en eneste Antydning af, at det maaske dog var heldigt, at der kom en saadan Undtagelsesbestemmelse ind, og det til Trods for, at Beretningen ellers er rig paa Anvisninger til en forandret Affattelse af kommende Lovforslag om dette Emne. — Hvorfor er da nu denne Undtagelsesbestemmelse kommen ind i Loven? Er det, fordi de paagældende Tiendeejere ligesom sættes i anden Klasse, fordi de ikke skulde eje deres Tiender med samme lovlige Ret som alle andre Tiendeejere, hvem man vil give en Afløsning? Det kan ikke være Grunden, thi det er givet, at de eje i Virkeligheden deres Tiender med samme gode Ret som alle andre. De have deres tinglæste Skøder paa dem, de have ærlig købt og betalt deres Tiender ligesom enhver anden Tiendeejer, hvem man under en Afløsning. Hvor skal man da søge Grunden til denne Særstilling, til, at man har villet dele Tiendeejerne i 2 Klasser? Det vilde ganske vist være utilstedeligt, om man vilde antage, at det skyldtes Hensyn til, at de to Klasser ere henholdsvis store og smaa Tiendeejere, skønt det ganske vist vilde blive den praktiske Følge af Undtagelsesbestemmelser, at i første Klasse kom de store Tiendeejere, i anden Klasse de smaa. Nej, jeg antager slet ikke, at der har været nogen saadan Bagtanke til Stede, men man har fundet, at det var en nem og bekvem Maade at lade Tienden stille forsvinde, hvor Tiendeejer og Tiendeyder faldt sammen. Og desuden har man vel først og fremmest fundet, at det var en for Statskassen overordentlig billig Maade at ordne Sagen paa. At det er saa, er givet — det kan ikke nægtes. Men jeg tror heller ikke, det vil kunne nægtes, at det er en haard Forurettelse mod de smaa Bondetiendeejere, at de, der med samme lovlige Ret som andre besidde deres Tiende, skulle behandles ganske anderledes end disse andre. Det kan jo dog, forekommer det mig, ikke angribe Retten til min Tiende med et Jota, om Tienden ydes af Per eller af Povl. Men det er netop det, man her vil gøre. Faar du din Tiende ydet af Per, ja, saa skal du have en Afløsning 25 Gange et Aars